

Sygn. akt VPz 19/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Wilga

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2013 roku w Legnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa B. S.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

z dnia 22 marca 2013 roku

sygn. akt IV P 48/13

postanawia:

- oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 marca 2013 roku Sąd Rejonowy w Legnicy zwolnił powoda od kosztów sądowych częściowo, a mianowicie od opłaty od pozwu ponad kwotę 3 000 zł.

W uzasadnieniu wskazał na przepis art. 102 ust. 1 i art. 101 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zgodnie z którym zwolnienia od kosztów sądowych może się domagać osoba fizyczna, która złoży oświadczenie, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny, a sąd może zwolnić stronę od kosztów w części, jeżeli strona jest w stanie ponieść tylko część tych kosztów.

Oceniając zadeklarowany przez powoda stan majątkowy rodziny i dochody przyjął Sąd Rejonowy, iż nie pozwala on powodowi na poniesienie kosztów sądowych w całości, jednakże pozwala na ich uiszczenie w kwocie 3 000 zł.

Powód przez 15 miesięczny okres zatrudnienia osiągnął zarobki brutto 225 000 zł tj. w kwocie pozwalającej robić oszczędności. W takiej sytuacji twierdzenia powoda, iż w rzeczywistości oszczędności takich nie posiada ze względu na ponoszone wydatki nie uzasadniały całkowitego zwolnienia od kosztów. Wydatków tych bowiem powód nie wykazał.

Nadto powód z wynagrodzenia pobranego w styczniu i lutym 2013 roku (w łącznej wysokości 30 000 zł brutto) mógł odłożyć część środków z myślą o kosztach przyszłego procesu.

W takiej sytuacji uznał Sąd, że zapłata przez powoda kwoty 3 000 zł tytułem części opłaty od pozwu stanowiąca 1/3 części jego miesięcznego wynagrodzenia netto nie powoduje uszczerbku w koniecznym utrzymaniu samego powoda oraz jego rodziny.

Postanowienie powyższe zaskarżył zażaleniem powód domagając się jego zmiany i zwolnienia go od kosztów postępowania w całości.

Wskazywał, iż pozostawał w przekonaniu, iż postępowanie przed sądem pracy jest dla pracownika bezpłatne. Wypowiedzenie umowy o pracę było dla niego zaskoczeniem. Nie mógł w związku z tym zgromadzić środków na pokrycie kosztów sprawy sądowej. Wszystkie wydatki związane z utrzymaniem powoda i jego rodziny ponoszone są w całości wyłącznie z jego wynagrodzenia. Były one nadto zwiększane z uwagi na koszty wynajmowania mieszkania w L. i koszty dojazdu do L. z O.. Aktualnie jego rodzina nie ma żadnego źródła dochodu.

Sąd Okręgowy zważył:

Poza sporem w sprawie pozostaje okoliczność, iż powód po wręczeniu mu wypowiedzenia dysponował jeszcze kwotą dwumiesięcznych poborów, które były ponad 4 krotnie wyższe od przeciętnych. W tym czasie wiedział już o konieczności wniesienia sprawy do Sądu. Mógł też ze środków pozostających w jego dyspozycji odłożyć część na pokrycie kosztów ewentualnej sprawy. Jego nieuzasadnione niczym przekonanie, że postępowanie przed sądem pracy jest dla pracownika bezpłatne nie może być wystarczającym usprawiedliwieniem, iż kroków w tym kierunku nie podjął.

Przy poziomie dochodów powoda były one możliwe i to nawet przy uwzględnieniu wskazanych przez niego wydatków, z których część związana z dojazdami do L. była już w miesiącu lutym 2013 roku nieaktualna.

Zwolnienie strony od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych może nastąpić jedynie wtedy, gdy ich uiszczenie spowoduje uszczerbek w koniecznym utrzymaniu strony i jego rodziny. Spowodowane obowiązkiem uiszczenia kosztów sądowych ograniczenie wydatków na utrzymanie do poziomu utrzymania koniecznego nie uzasadnia zwolnienia od tych kosztów.

W rozpoznawanej sprawie trafnie Sąd I instancji orzekł, iż powód po otrzymaniu wypowiedzenia mógł z będącej w jego dyspozycji kwoty zabezpieczyć sumę 3 000 zł na częściowe uiszczenie kosztów sądowych. Taki uszczerbek w kosztach utrzymania jego rodziny nie powodował bowiem przekroczenia progu utrzymania koniecznego.

Niewykorzystanie tych możliwości nie może być w chwili obecnej argumentem za całkowitym zwolnieniem powoda od kosztów sądowych, które przecież nie należą do kategorii kosztów gorszej kategorii. Odwrotnie zaś, w sytuacji powoda ich uiszczenie, w części w której nie narusza możliwości zaspokojenia podstawowych potrzeb powoda i rodziny, winno być priorytetem. Daje bowiem szansę odzyskania utraconego zatrudnienia i dochodów.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 397 §2 w zw. z art. 385 kpc orzeczono jak na wstępie.